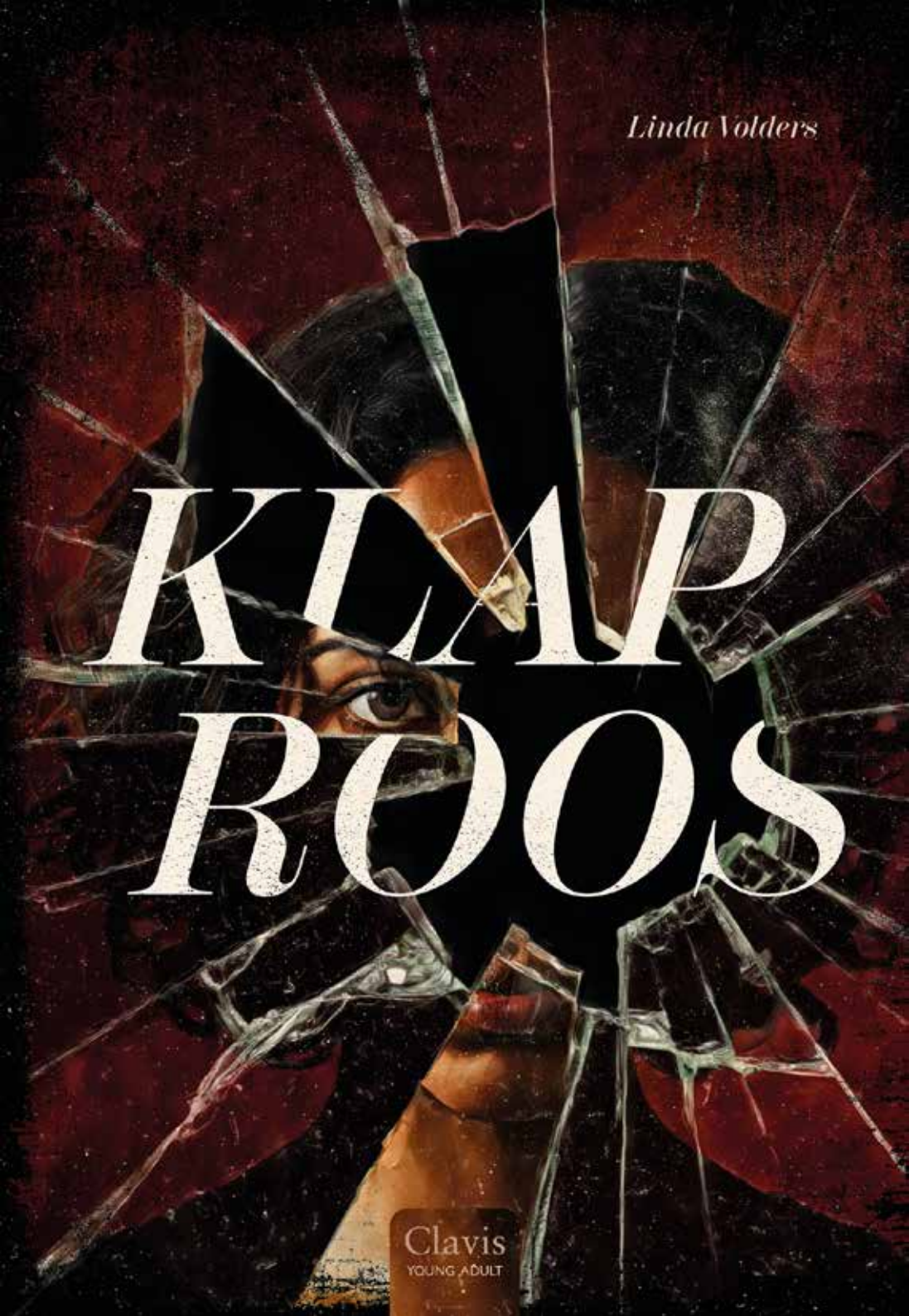
Linda Volders
KLAPROOS
Clavis
YOUNG ADULT

Voor mijn John Doe

Niets ongelukkiger dan zich niet thuis voelen waar men thuis is.
– Friedrich Rückert

Trap het koren niet plat om een klaproos te plukken.
– Dr. Eliza Laurillard

Linda Volders
Klaproos
© 2025 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York
Omslagontwerp: Clavis Studio
Trefw.: adoptie, racisme, manipulatie, verstandelijke beperking
NUR 285
ISBN 978 90 448 5580 7
D/2025/4124/144
Alle rechten voorbehouden
Tekst- en datamining niet toegestaan

www.clavisbooks.com

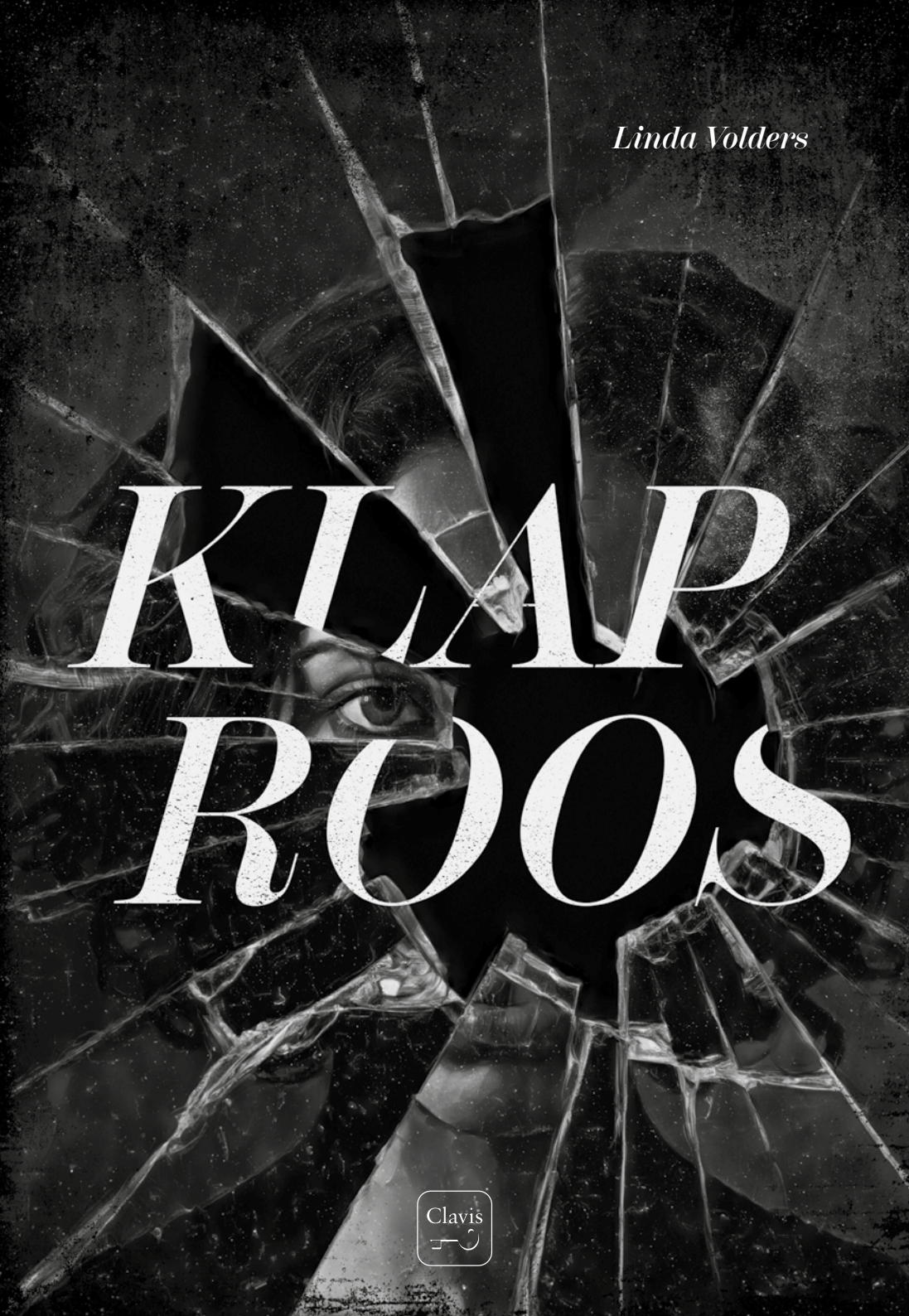
Linda Volders
KLAPROOS
Clavis

In deze young adult wordt er veel
jongeren- en straattaal gebruikt.
Het zou graaf, cool, vet en fucking crazy zijn
als elke dude of chick alles begrijpt.
Putain, soms is het awkward of heftig en shit,
maar soms ook cute en swag.
En no cap, karma is a bitch.
Maar is er toch ergens een woord next level … boeiuh!

Relax, bro, en voel gewoon de juiste vibes!

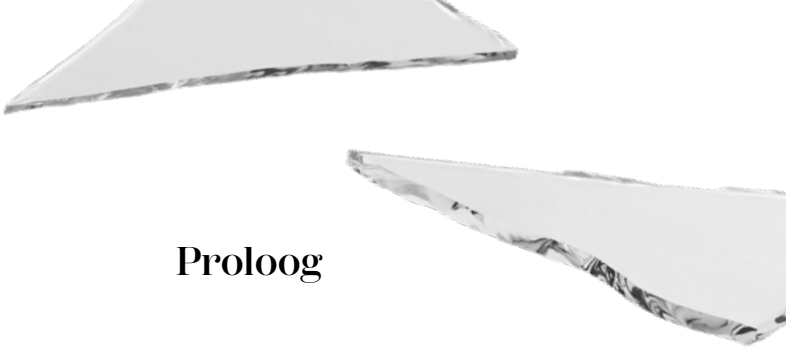

Proloog

DIMI

Soms is Roos lief, maar vaak is ze boos en dan steken haar lippen helemaal vooruit, zoals de bek van een boze eend.

Ik vind eenden leuk. Mijn grote badeend is zo geel als een banaan. Ze is een meter groot. Misschien wel twee meter. Ik heb ze meegebracht van de kermis. De meneer met de rode snor gaf me een stok, met een koord en een klein haakje. De snor zei dat ik alle kleine eendjes uit het water moest vissen. Dat was moeilijk, want het haakje was minimini. Daarna draaide hij de opgeviste eendjes allemaal op hun kop en toen zette hij ze terug in het water.

En daarna kreeg ik van hem de grote badeend. Ze is zacht, met heel veel gele donsharen. Soms mag ze bij mij in bed liggen, maar dan kriebelt ze in mijn neus en moet ik niezen.

Roos is geen gele, maar een bruine eend. Bruin als een rotte banaan. Bruine eenden zijn ook mooi.

1

ROOS

Pff. Korte nacht. Te veel shit in mijn kop. 'k Heb nog wat tijd.

Nyx? Normaal gezien ligt Nyx toch hoger onder mijn matras? Oef, daar ben je. Vreemd, ze ligt nu wel een stuk lager dan mijn hoofd. Er zal godverdomme toch niemand in gelezen hebben?

Denk het niet. Nyx is als de oergodin van de nacht. Die was met haar vleugels ook ongrijpbaar voor iedereen.

Toch goed dat er een slot op zit. Voor alle zekerheid.

'Onze maatschappij zit vol kapitalisten en materialisten,' zei M. gisteren in de les. 'Maar een mens moet werken om te kunnen leven. Niet te verwarren met leven om te werken.' Hij grijnsde.

Volgens mij is die dude ergens in de jaren zestig begonnen als leraar op Sint-Rita. Rita, de heilige van de hopeloze gevallen. Tommy zegt dat ik daar op mijn plaats zit. Hij vergeet dat hij er ook naar school gaat.

Zou M. daar al meer dan vijftig jaar werken?

Een bende gepensioneerden bij Rita, die denken dat ze ons nog wat kunnen bijbrengen. Fucking losers.

Maar M. is anders. Hij is op een of andere manier graver. Hij shinet. Een hippie. Versleten jeans met olifantenpijpen, hemdje met

bloemen of een tiedye shirt, en lange, sluike haren. Hij rijdt in zo'n Volkswagenhippiebus. Megacoole bro.

M. beweegt altijd in slow motion en alles wat hij zegt, is love and peace. Alleen de joint ontbreekt. In Rita tenminste. Iedereen weet dat hij elke dag wiet rookt. Als hij in mijn buurt komt, ruik ik het: de geur van natte aarde, groene bladeren en paddo's. Putain.

Of woont hij in een huis vol vocht en schimmel? Het ruikt ook een beetje zoet. Of naar fucking hout. Ik krijg altijd zo'n wee gevoel in mijn buik als ik het ruik. Cannabis.

Of anders is het patchoeli. Patchoeli is het beste parfum van de hele wereld, zegt M. Het beste van de wereld? No cap, de geur kruipt diep in je neus en plakt daar tegen je vleugels als de kauwgom onder mijn stoel.

Ik vind het fucking crazy om heel dicht bij M. te gaan staan, zo dichtbij dat ik hem kan voelen. Dan ruik ik hem 's avonds nog, op de bus. Als ik zo dicht bij hem sta, wordt die bro zenuwachtig en dan durft hij niet in mijn ogen te kijken. Soms ga ik dan met opzet nog wat dichterbij staan, of ik leg mijn hand zachtjes op zijn arm. Hij is cute als hij zenuwachtig is. Hem fixen is zo spannend.

Los van zijn geur is de dude interessant. Hij kan uren praten over boeken en schrijvers. Respect. Hij heeft ooit koffie gedronken met Brusselmans in een donker cafeetje in Gent. Hoe vet is dat? En zijn muziekkeuze, swag. Bob Dylan, The Beatles, Neil Young.

M. is een grave gast. Een klein minpuntje maar, hij houdt niet van Franse chansons. Nochtans, Aznavour of Julien Clerc, dat is epic. Niemand hoeft dat te weten, zeker de meiden niet. Die pubers zouden mij alleen maar uitlachen.

Ik ben er zeker van dat Franse muziek ook de lievelingsmuziek is van mijn ma. Nee, niet de bitch Sandra. Maar fucking Jane.

Als Jane nog leeft, houdt ze zeker ook van Franse chansons. Ik moet het toch van iemand hebben. Sandra luistert nooit naar muziek. En Dimi luistert altijd naar die stomme Vlaamse schlagers. De hele dag kweelt hij ze mee. Om zot van te worden.

M. heeft gezegd dat we moeten solliciteren op de jobbank. Voor de YOUCA *Action Day. Ik moet dus ergens gaan werken voor één dag en het geld dat ik daar verdien, wordt gestort voor een project in Burkina Faso. Dá's next level. Wie weet komt het wel bij Jane terecht. Zou zij van Burkina Faso zijn?*

Ik heb al even gekeken in de jobbank. Veel jobs op een kantoor, de hele dag kopieën maken, koffie zetten en andere shit. Of poetsen in een rusthuis, bij oude wijven en maffe venten. Boeit niet. Zit ik al alle dagen tussen. Hier.

Diablo zei gisteren nog dat Sandra een heks is. Maar Diablo zit in mijn hoofd en hij weet nog niet half hoe klote Sandra echt is.

Fucking Sandra. Don't worry, bitch, karma will come.

Nee, Diablo, Sandra ruikt niet naar rusthuis. Ze ruikt lekker. Altijd. Een rusthuis stinkt naar oude wijven en pis. Sandra eerder naar bloemen met noten en sandelhout. Word ik megawarm van. Ik heb vorige week ook eens gespoten met haar fles Chanel. Toch niet hetzelfde bij mij. Voor haar is die perfect, maar voor mijn huid is de geur te sterk of te zwaar.

Nu, voor die YOUCA *Day. Heb ook in de bieb gekeken voor een job. Lekker een hele dag tussen de boeken hangen. Maar niks. Wel jammer.*

Er was wel een vacature in het ziekenhuis. In de kraamkliniek.

Ik was daar vorige week nog met Sandra op bezoek bij de buurvrouw. Die is bevallen. Mocht de baby ook even pakken. Was swag. Ook wel een beetje freaky. Zo klein. Ze leek wel van porselein. Ik

was bang om haar te laten vallen. Dan zou ze zeker breken. Ze heet Julie. Stomme naam, maar ze rook heel speciaal, wel lekker. Een beetje naar bananen, en ook een beetje zuur. Haar ogen heb ik niet kunnen zien, want ze sliep de hele tijd. Wel gemakkelijk natuurlijk, niet zo veel werk.

Straks de vacature nog even bekijken.

Zeven uur. Nog even chillen.

Roos voelt zich niet goed in het gezin dat haar geadopteerd heeft. Ze gaat op zoek naar haar biologische moeder en haar identiteit. Ze weet zich geen raad met de warmte en liefde die ze van haar gezin krijgt, en manipuleert de mensen in haar omgeving. Ook haar broer Dimi, een jongen met een verstandelijke handicap, is het slachtoffer van haar onrust. Hij wil Roos op zijn manier helpen, maar beseft niet dat zijn zus zal vertrekken als ze haar echte moeder vindt. Wanneer Roos Dimi's lievelingsketting steelt en hem daarmee chanteert, is hij helemaal in de war. Zal Roos uiteindelijk vinden wat ze zoekt?

Een rauwe, eerlijke en confronterende blik op adoptie, racisme en omgaan met een verstandelijke beperking. Voor young adults.

www.clavisbooks.com

Clavis

ISBN 978-9044855807

9 789044 855807

Clavis Uitgeverij – www.clavisbooks.com
Herkenrodeabdij 4b – 3511 Hasselt – België